



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobkyně: **LIKÉRKA DRAK s.r.o.**, se sídlem Chvalčov, Na Kútku 14, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Zlínský kraj**, se sídlem ve Zlíně, Zarámí 4463, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., došlo ke dni 1. 1. 2013 ke změně organizační struktury Celní správy České republiky. Zanikl dosavadní žalovaný – Celní úřad Zlín a místo něj byl zřízen Celní úřad pro Zlínský kraj, který bude ve věci dále vystupovat místo

původního žalovaného. Výraz „žalovaný“ označuje v tomto rozsudku jak původní, tak nástupnický orgán celní správy, záleží přitom na kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[1] Dne 3. 8. 2012 vydal žalovaný pod č. j. 17847/2012-136600-024, listinu označenou jako „Rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti“ (dále jen „Rozhodnutí“). Uvedl, že *„Celní úřad Zlín jako věcně a místně příslušný správce daně (dále jen „správce daně“) podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SPD“) a § 5 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s ustanovením § 101, § 102 a § 103 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“) a v souladu s ustanovením § 41 odst. 8 zákona o SPD za účelem výkonu správy spotřebních daní ukládá daňovému subjektu LIKÉRKA DRAK s.r.o. se sídlem Na Kůtku 14, 768 72 Chvalčov DIČ: CZ26304465 (dále jen „daňový subjekt“) následující povinnosti: “*

[2] Uložil žalobkyni především umožnit mu nepřetržitou přítomnost v prostorách daňového skladu a poskytnout k výkonu správy spotřební daně z lihu potřebnou součinnost, včetně bezúplatného poskytnutí kancelářských prostor. Dále uložil řadu dalších dílčích povinností, ze kterých žalobkyně v žalobě zmínila tyto:

- umožnit správci daně přímý přístup do vedených povinných evidencí nebo záznamných povinností stanovených správcem daně,
- umožnit správci daně nepravidelné mobilní kontroly,
- umožnit správci daně ověřování shody výrobního zařízení, včetně přiložených závěr, s dokumentací předloženou k návrhu na vydání povolení k provozování daňového skladu,
- umožnit správci daně kontroly zahajované a ukončované dopravy vybraných výrobků a přiložených dokladů dopravovaných vybraných výrobků,
- umožnit správci daně kontroly skladovaných nebo používaných přepravních obalů,
- umožnit správci daně kontroly vstupních surovin do daňových skladů při jejich dovozu, uskladnění nebo používání.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobkyně měla za to, že povinnosti, které jsou jí ukládány, zákon nestanovuje, a ani nepředpokládá, že mohou být stanoveny autoritativně samotným celním úřadem. Pokud tak žalovaný učinil, jednal v rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[4] Výše uvedené povinnosti byly žalobkyni uloženy s odkazem na § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc. To i přesto, že žalovaný neměl (a nemá) k vydání takového rozhodnutí jakékoli zákonné zmocnění. Veškeré povinnosti uvedené v § 41 odst. 8 ZSD je daňový subjekt povinen dodržovat bez dalšího (za předpokladu žádosti úřední osoby celního úřadu) na základě samotného zákona. Zákon přitom neumožňuje celnímu úřadu uložit tyto povinnosti (a případně i jiné povinnosti, které zákon o

spotřebních daních v § 41 odst. 8 přímo nevymezuje) samostatným autoritativním rozhodnutím. S ohledem na shora uvedené tak Rozhodnutí žalovaného postrádá charakter rozhodnutí ve smyslu § 101 daňového řádu a je tak nutno jej považovat za úkon správního orgánu odlišný od rozhodnutí, a to konkrétně za zásah správního orgánu.

[5] Shora popsané jednání žalovaného, kterým žalovaný zcela svévolně ukládá žalobkyni povinnosti, které zákon nezná a nutí žalobkyni tyto povinnosti dodržovat, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který byl (a stále je) zaměřen proti žalobkyni a kterým byla (a stále je) zkrácena na svých právech, když v důsledku tohoto nezákonného zásahu byla (a stále je) omezena ve svém právu svobodně podnikat. Dodržování povinností uvedených v Rozhodnutí si vyžaduje značný čas, který by mohla žalobkyně a její zaměstnanci věnovat řádnému výkonu své podnikatelské činnosti.

[6] Pro podporu svých argumentů žalobkyně v žalobě odkázala na rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 26. 7. 2012, č. j. 3681-2/2012-140100-021, které však ani na výzvu soudu ze dne 17. 9. 2012 nepředložila.

[7] Dále žalobkyně upozornila na to, že se v dané věci jednalo již o čtvrtý případ, kdy jí byly rozhodnutím žalovaného s odkazem na § 41 odst. 8 ZSD uloženy povinnosti, pro jejichž uložení neměl jakékoli zákonné zmocnění. K tomu odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2011, č. j. 20223/2011-136600-024, ze dne 29. 9. 2010, ze dne 24. 3. 2005 a na oznámení ze dne 1. 11. 2010. Tyto listiny nicméně taktéž ani na výzvu soudu ze dne 17. 9. 2012 nepředložila.

[8] S ohledem na výše uvedené, a na skutečnost, že zásah žalovaného stále trvá, se žalobkyně domáhala vydání rozsudku, kterým by soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně spočívajícím v neoprávněném ukládání a vynucování povinností, k jejichž uložení a vynucování není žalovaný platnou a účinnou právní úpravou zmocněn.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě (následně doplněném o fotodokumentaci a videozáznam) žalovaný zejména uvedl, že žalobkyně jako provozovatel daňového skladu - podniku na výrobu kategorizovaných lihovin podle ZSD, v daňovém skladu přijímá, skladuje a zpracovává vstupní suroviny potřebné pro výrobu, a dále skladuje a odesílá hotové vybrané výrobky – lihoviny. Vyrobená spotřebitelská balení dodává na tuzemský a slovenský trh. V rámci výrobního procesu značí kontrolními páskami veškerá vyrobená spotřebitelská balení. V případě zahraniční zakázky, tedy u vybraných výrobků určených na propuštění k vývozu (SR), pak nalepené kontrolní pásy odstraňovala, resp. seškrabávala. Následně žalovaný v rámci své činnosti v oblasti správy daní zjistil, že žalobkyně nově začala používat u výroby vybraných výrobků určených na vývoz technologii spalování kontrolních pásek, což bylo potvrzeno i v rámci provedené kontroly celního úřadu dne 26. 7. 2012. Žalovaný dospěl k názoru, že v souladu s účelem výkonu správy daně v návaznosti na výrobu vybraných výrobků určených na vývoz, neumožňuje technologie spalování kontrolních pásek bez

přítomnosti správce daně dostatečnou kontrolu jejich oběhu. Žalovaný proto rozhodl v souladu s § 41 odst. 8 ZSD o zřízení nepřetržité přítomnosti správce daně u žalobkyně.

[10] Žalovaný je názoru, že namítané povinnosti uvedené v žalobě přímo vyplývají z dotčené právní úpravy, zejména pak z povinnosti ve vztahu k potřebné součinnosti. Ke specifikování těchto povinností, žalovaný přistoupil především v rámci preventivních opatření za účelem naplnění cílů kontroly a předejití případných nesrovnalostí ve výkladu povinností žalobkyně jako provozovatele daňového skladu, u kterého byla zřízena nepřetržitá přítomnost.

[11] Co se týká otázky, zda § 41 odst. 8 ZSD je „přímým nabýváním povinností“ či je nutno o těchto povinnostech rozhodovat formou individuálního správního aktu, vycházel žalovaný z § 101 daňového řádu. V daném případě se jedná o rozhodnutí deklaratorní, kdy správce daně autoritativně prohlašuje, resp. stvrzuje existenci hmotně právních povinností. Navíc v případě žalobkyně se tak jedná o odůvodněný případ, proč jí byly specifikovány povinnosti, neboť způsob jakým nejprve vracela a následně ničila kontrolní pásky, znemožňoval žalovanému vykonávat jeho kontrolní a dozorovou činnost dle příslušných zákonů.

[12] Uvedené lze shrnout tak, že rozhodnutí o zřízení nepřetržité přítomnosti, kterým se závazně určují práva a povinnosti, je rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu dle § 65 s. ř. s. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a následujících s. ř. s. je krajním řešením, tedy v případě, že účastníkovi nezbývá jiná možnost obrany a nelze brojit žalobami proti rozhodnutí správního orgánu či proti jeho nečinnosti.

[13] Žalovaný nicméně s odkazem na petit žaloby uvedl, že rozhodnutím ze dne 21. 9. 2012, č. j. 22660/2012-136600-024, byla nepřetržitá přítomnost u žalobkyně ukončena, a to s ohledem na mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 20. 9. 2012, č. j. MZDR 32764/2012, kdy byla provozovatelům potravinářských podniků zakázána distribuce a vývoz mimo území ČR o obsahu etanolu od 20% objemových, včetně tuzemáku a konzumního lihu. S ohledem na skutečnost, že nebyly vyčerpány řádné opravné prostředky, žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro předčasné podání odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[14] Zdejší soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání a shledal, že **žaloba není důvodná**. Při přezkumu vyšel z kopie správního spisu, předložené žalovaným. Vzhledem k předmětu řízení nepovažoval za nezbytné trvat předložení originálu správního spisu.

[15] Nejprve se soud zabýval otázkou legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 s. ř. s. Aktivní legitimace (§ 82 s. ř. s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobkyně je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Tato podmínka řízení je tedy splněna. Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s. ř. s. stanoví, že

žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. V dané věci není identifikace žalovaného správního orgánu spornou, a tudíž i tato podmínka řízení je splněna.

[16] Soud se předně musel zaměřit na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobkyně mohla být na svých právech zkrácena ve smyslu § 82 s. ř. s. Tímto se však již zdejší soud musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen, je totiž již hmotněprávním posouzením věci, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 3 Aps 3/2005-139, publ. pod č. 1010/2007 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, publ. pod č. 1773/2009 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.“. Z výše uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., nemůže žalobu odmítnout, jak navrhoval žalovaný, nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

[17] Zdejší soud vychází z konstantně judikovaného východiska, že dle § 82 a následujících s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat ochrany před jakýmkoli aktem správního orgánu (jenž není rozhodnutím), nýbrž pouze před takovým, který, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 Aps 11/2012-32, kumulativně splňuje následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a následujících s. ř. s. důvodně poskytnout. Prvotně jsou soudy ve správním soudnictví povinny zkoumat splnění podmínky č. 4, tedy existenci zásahu, neboť neexistence znaku „zásahu“ je první otázkou při posuzování důvodnosti žaloby (nikoli přípustnosti, jak je výše odůvodněno).

[18] Nezákonný zásah, který měl žalobkyni podle její žalobní argumentace v projednávané věci přímo zkrátit na jejích právech, spočívá v uložení a vynucování povinností specifikovaných v Rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně není pro uložení těchto povinností žádný zákonný podklad.

[19] Pojem zásah (ve významu § 82 s. ř. s.) není definován žádným ustanovením s. ř. s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinárních východisek (srov. např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, 7. vydání, Praha 2009, str. 579 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. náleze ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02 či usnesení ze dne 8. 12. 1999, sp. zn. I. ÚS 422/99; dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) a Nejvyššího správní soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS či rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS) vyložil pojem zásah tak, že jím mohou být mj. aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci

výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu. Obecně lze říci, že je to takové jednání, kterým se konkrétní subjektivní práva (právo) někoho jiného proti jeho vůli určitým způsobem omezují. Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku (např. zásahy Policie ČR, veřejných ozbrojených sil či právě Celní správy ČR). Zásahem na druhou stranu není vydání právního předpisu, ale ani vydání procesního či meritorního rozhodnutí (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) anebo jiný úkon, proti němuž se lze bránit v rámci správního řízení (dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky).

[20] V dané věci je třeba v návaznosti na petit žaloby rozlišit dvě roviny činnosti správního orgánu. A to jednak vydání dotčeného Rozhodnutí (resp. uložení předmětných povinností) a jednak konkrétní realizaci a vynucování plnění povinností v něm uložených.

[21] Veškeré povinnosti **uložené** žalobkyni v Rozhodnutí vyplývají přímo ze zákona, ať již přímo či nepřímo. Většina povinností je výslovně upravena v § 41 ZSD(a to nejen v odst. 8) a ty ostatní jsou dle názoru soudu konkretizací obecné povinnosti poskytnout potřebnou součinnost k výkonu správy daně. Touto listinou tedy nebylo rozhodnuto o právech a povinnostech, ani se jí práva či povinnosti závazně neurčovala. Lze jí chápat jako výzvu k umožnění nepřetržité přítomnosti a k poskytnutí součinnosti; byť je formálně označena jako rozhodnutí. Nejedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu §65 s.ř.s.

[22] Soud v uvedené souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2010, čj. 8 Afs 51/2010-60, podle kterého „*Výzva k poskytnutí součinnosti k výkonu správy spotřební daně*“, již se celní orgán domáhal, aby dle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, žalobce umožnil jeho pracovníkům vstup do provozní budovy, do místností nebo míst, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky žalobce, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a nelze tedy proti ní brojit žalobou ve správním soudnictví.“

[23] Soud se neztotožňuje se žalobkyní, že jí žalovaný uložil povinnosti, k jejichž vynucování není zmocněn. /Tak žalobkyně formulovala petit/. Jak je výše uvedeno, předmětné Rozhodnutí bylo výzvou ke splnění zákonem stanovených povinností. Pokud by žalobkyni byla autoritativně uložena nějaká povinnost, lze se domáhat nezákonnosti uložené povinnosti cestou žaloby proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., nikoli dle § 82 s. ř. s. Proto zdejší soud část žalobního návrhu, kterým se žalobkyně domáhala, aby soud žalovanému zakázal ukládání povinností, zamítl. K tomu lze doplnit, že ostatně nedává smysl, aby soud obecně zakázal správnímu orgánu ukládat povinnosti, k jejichž uložení není správní orgán zmocněn. Povinnost rozhodovat jen na základě právních předpisů a v mezích své pravomoci plyne správnímu orgánu ze zákona. Jak již bylo řečeno výše, proti konkrétním případům nezákonnosti je třeba se bránit cestou žaloby dle § 65 s. ř. s.

[24] V rovině druhé, tedy v konkrétní realizaci oprávnění žalovaného stanovených v §48 ZSD a ve způsobu vynucování povinností žalobkyně, již zásah správního orgánu spatřovat lze. Prováděná kontrola (resp. nepřetržitá přítomnost) do právní sféry žalobkyně přímo

zasahuje, a o nezákonný zásah se může jednat. Přítomnost pracovníků žalovaného v provozovně žalobkyně a faktická kontrola procesů výroby, skladování či ničení kontrolních pásek do jisté míry může omezovat činnost žalobkyně. Soud se proto musel zabývat podmínkami legality takového zásahu.

[25] K těm patří zejména prokázání pravomoci k určitému zásahu do práv, což se zpravidla děje předložením služebního průkazu. U celníků je však průkazem příslušnosti např. též služební stejnokroj opatřený identifikačním znakem celní správy. Dále pak musí být zásah svou povahou, obsahem, rozsahem a účelem v souladu se zákonem a s pravomocí úřední osoby. V neposlední řadě musí být v souladu se zákonem i způsob zásahu. Nejde tu jenom o obecnou zásadu, že úřední osoba musí dbát cti, vážnosti a důstojnosti jiných osob i své vlastní. Tomu, do jehož práv se zasahuje, má být srozumitelně vysvětleno, co se na něm požaduje, a má mu být dáno poučení o jeho právech, je-li to vzhledem k situaci možné. Kromě toho musí být splněny další podmínky stanovené zákonem (např. by měl žalovaný postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž jeho úkon směřuje, nebo osob nezúčastněných, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného tímto úkonem atd.).

[26] Žádnou z těchto skutečností žalobkyně nenamítala ani neprokázala. Nezákonnost spatřovala v podstatě jen v tom, že je nucena dodržovat povinnosti, které právní řád nezná. V tom jí nelze dát za pravdu, jelikož žalovaný v souladu s účely zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, zákona o spotřebních daních a výběru daní obecně, dohlíží na to, aby výroba, dovoz, prodej, skladování, distribuce a vývoz lihu probíhal v souladu s právními předpisy a tím zamezuje daňovým a celním únikům na území České republiky. K naplnění těchto cílů je mj. zmocněn na základě § 41 ZSD provádět kontrolu v prostorách určených k podnikatelské činnosti. Tato kontrola se pak logicky skládá z jednotlivých dílčích kontrolních úkonů.

[27] Povinnosti vymezené v Rozhodnutí tak nejsou samy o sobě nezákonné, žalovaný v podstatě jen konkretizoval, jak bude kontrola probíhat a na co se má žalobkyně připravit. Nezákonný by mohl být výkon těchto povinností, což se však žalobkyni nepodařilo prokázat.

[28] Rovněž zkrácení na svých právech žalobkyně dostatečně neprokázala. Každá kontrola ze strany správních orgánů vyžaduje čas pracovníků kontrolované osoby, bez jejichž spolupráce by kontrola nebyla možná. Tento negativní jev je nutno akceptovat s ohledem na veřejný zájem na dodržování bezpečnostních, hygienických a dalších pravidel, na které kontrolní orgány dohlíží. Pouze ze samotného faktu, že zaměstnanci žalobkyně v důsledku prováděné kontroly ztratí určitý čas, tak nelze vyvozovat nezákonné zkrácení práv žalobkyně.

[29] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2012, č. j. 22660/2012-136600-024, byla nepřetržitá přítomnost u žalobkyně ukončena, a to s ohledem na mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 20. 9. 2012, č. j. MZDR 32764/2012, kdy byla provozovatelům potravinářských podniků zakázána distribuce a vývoz mimo území ČR o obsahu etanolu od 20% objemových, včetně tuzemáku a konzumního lihu. Nebylo tedy možné žalovanému ani teoreticky zakázat, aby nepokračoval v zásahu – nepřetržité přítomnosti. Bylo případně možné pouze určit, že zásah byl nezákonný. Toho se však

žalobkyně nedomáhala, přestože byla soudem (přípisem ze dne 1. 11. 2012) upozorněna na změnu situace.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Vdaném případě nebyla splněna podmínka vyplývající z § 82 s. ř. s., a sice že by žalovaný uskutečnil úkon, který by byl nezákonným zásahem, kterým by žalobkyně byla přímo zkrácena na svých právech. Z těchto důvodů zdejší soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu